

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๕/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๕๔

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ มาตรา ๗ และมาตรา ๘
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔
หรือไม่

ศาลฎีกาส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นางบุญฉลวย วนิชชานันท์ จำเลยที่ ๑ กับพวก รวม ๒ คน)
ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๒๗๒๑/๒๕๔๔ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ
สรุปได้ดังนี้

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางบุญฉลวย วนิชชานันท์ เป็น
จำเลยที่ ๑ และนายพิสิฐ วนิชชานันท์ เป็นจำเลยที่ ๒ ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ในคดีหมายเลขดำที่
๑๕๑๐๕/๒๕๔๑ และศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๒๗๒๑/๒๕๔๔
ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๘,๔๒๗,๕๔๐.๕๑ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ
๑๖.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๕,๐๔๘,๒๗๒.๑๒ บาท นับแต่วันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๐ และจากต้นเงิน

- ๒ -

๓,๓๕๓,๓๗๒.๐๘ บาท นับแต่วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๐ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์
ถ้าจำเลยทั้งสองไม่ชำระให้ยึดทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๕๕๑๕๒
พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์ จำเลยที่ ๒ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์
พิพากษา ยืน จำเลยที่ ๒ ฎีกา คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา

บริษัท บริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัด ผู้ร้องในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๗๒๑/๒๕๔๔
ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขอสวมสิทธิแทนโจทก์ โดยผู้ร้องได้จดทะเบียนเป็น
บริษัทบริหารสินทรัพย์และเป็นสถาบันการเงินตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑
และวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ร้องได้รับซื้อสินทรัพย์หรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพหรือ
รับโอนสิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของลูกหนี้ทั้งหมดจากโจทก์

ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๑ จำเลยทั้งสองได้ยื่นคำร้องคัดค้านคำร้องขอสวมสิทธิ
แทนโจทก์ของบริษัท บริหารสินทรัพย์สุขุมวิท จำกัด และยื่นคำร้องขอส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญ
พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากที่ผู้ร้องได้รับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพหรือรับโอน
สิทธิเรียกร้อง ตลอดจนหลักประกันของสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของจำเลยจากโจทก์ โดยอาศัยอำนาจ
ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๗ และมาตรา ๘
ซึ่งขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๔ นั้น
จำเลยทั้งสองเห็นว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่กำหนดให้บริษัท
บริหารสินทรัพย์รับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินเพื่อนำมาบริหารและเข้าสวมสิทธิ
แทนโจทก์ในคดีนี้ เป็นกฎหมายที่รัฐบาลตราขึ้นเพื่อเอื้ออำนวยประโยชน์แก่พวกพ้องและนายทุน
รัฐบาลได้ออกพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ ให้มีบริษัทบริหารสินทรัพย์เพื่อ
รับซื้อสินทรัพย์ด้วยคุณภาพในราคาถูก และนำสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันของสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ
ที่รับซื้อมาบริหารขายทอดตลาดตามคำพิพากษา เพื่อให้ผู้มีอำนาจทางการเงินและพรรคพวกเข้าซื้อ
หลักทรัพย์เหล่านี้ในราคาถูกจากการขายทอดตลาด เจ้าหนี้เดิมซึ่งเป็นสถาบันการเงินจำต้อง
ขายสินทรัพย์ด้วยคุณภาพพร้อมสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันให้แก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ในราคาถูก

- ๓ -

เพราะหากขายทอดตลาดตามคำพิพากษาก็ได้ไม่คุ้มราคา บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้เร่งขายทอดตลาดสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันของสินทรัพย์คือคุณภาพในราคาต่ำเกินกว่าที่ควรจะได้เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้มีอำนาจทางการเงิน เป็นผลทำให้ลูกหนี้ภายในประเทศจำนวนมากไม่สามารถปลดหนี้ได้ และตกเป็นบุคคลล้มละลาย ทำให้เจ้าหนี้เดิมซึ่งเป็นสถาบันการเงินไม่ได้รับชำระหนี้จากราคาสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันของสินทรัพย์คือคุณภาพมากเท่าที่ควรจะได้ ทำให้สถาบันการเงินดังกล่าวมีหนี้สินเพิ่มขึ้นจนมีฐานะทางการเงินที่ไม่มั่นคง ต้องปรับโครงสร้าง ควบกิจการ ถูกซื้อ ยุบหรือปิดกิจการไปในที่สุด พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นกฎหมายที่จะส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศเสียหาย เป็นกฎหมายที่ทำลายความมั่นคงของรัฐและผลประโยชน์แห่งชาติ ไม่สอดคล้องตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ไม่สนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน ไม่สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๔ เป็นอันบังคับใช้ไม่ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ศาลฎีกามีคำสั่งให้ส่งความเห็นและข้อโต้แย้งตามคำร้องของจำเลยทั้งสองให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๔ หรือไม่ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ในระหว่างนั้น

- ๔ -

ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้ แต่ให้รอการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว จนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และมาตรา ๒๑๑ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของกลุ่มความตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

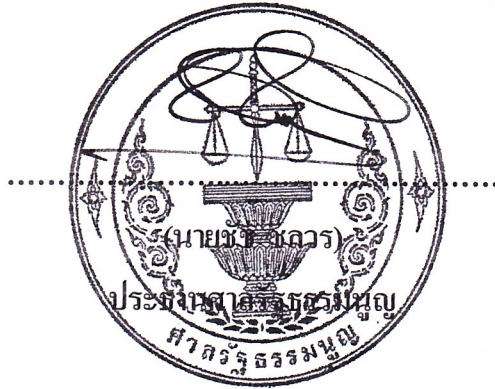
พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๔ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ ว่าด้วยแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลให้เป็นไปตามแนวนโยบายพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ มิใช่บทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลโดยตรง ส่วนพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ ว่าด้วยบทนิยาม มิใช่บทบัญญัติที่จะไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลแต่ประการใด มาตรา ๗ ก็เป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ไว้ว่า ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้านพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น มิได้เป็นบทบังคับเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้ตามกฎหมายนี้แต่อย่างใด และมาตรา ๘ เป็นเพียงบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการโอนสินทรัพย์ไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์และผู้โอนได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมและภาษีอากรต่าง ๆ บรรดาที่เกิดจากการโอนสินทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วนตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยจะกำหนดเป็นการทั่วไปหรือเป็นการเฉพาะรายก็ได้ มิได้เป็นบทบังคับเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้ตามกฎหมายนี้แต่อย่างใด

- ๕ -

ดังนั้น การที่จำเลยโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ มาตรา ๗ และมาตรา ๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๔ ซึ่งเป็นบทบัญญัติในหมวด ๕ ว่าด้วยแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ จึงเป็นคำโต้แย้งที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

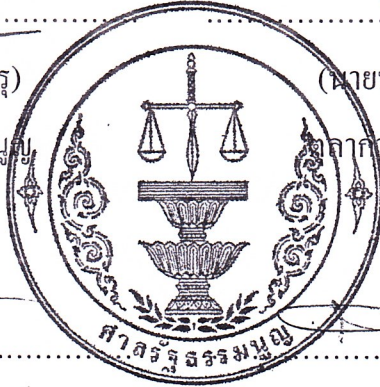
(คำสั่งที่ ๑๕/๒๕๕๔)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวสันต์ ศรีอยพิสุทธิ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ